

Sygn. akt V Ga 598/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wiesław Kasprzyk,

Sędziowie: Małgorzata Tomkiewicz, Maciej Rzewuski (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2020 r. w Olsztynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w (...)

przeciwko (...) w (...)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 26 września 2019 r., sygn. akt V GC 1449/19

oddala apelację.

Sędzia Małgorzata Tomkiewicz Sędzia Wiesław Kasprzyk Sędzia Maciej Rzewuski (del.)

Sygn. akt V Ga 598/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 września 2019 roku, sygn. akt V GC 1449/19, Sąd Rejonowy w Olsztynie zasądził od pozwanego(...)S.A. z siedzibą w (...) na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...) kwotę 9.811,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 października 2018 roku do dnia zapłaty, a ponadto zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.308,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Od powyższego rozstrzygnięcia apelację wywiódł pozwany, zarzucając wyrokowi naruszenie następujących przepisów:

1. art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c.,
2. art. 510 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 56 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 822 § 1 i 2 k.c.,
3. art. 233 § 1 k.p.c.,
4. art. 361 §1 k.c.,
5. art. 6 k.c.,
6. art. 415 k.c. w zw. z art. 361 k.c. i art. 363 k.c.,
7. art. 354 k.c.,

Na podstawie powyższych zarzutów, uzasadnionych w apelacji, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jako bezzasadna, podlegała oddaleniu.

Istota apelacji wniesionej przez pozwanego sprowadzała się do podważenia ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji w postaci uznania, iż skutecznie doszło do przelewu wierzytelności, oraz że stawka najmu pojazdu określona przez prywatny, zewnętrzny podmiot – a zaakceptowana przez poszkodowanego - była wygórowana, co skutkowało przyczynieniem się poszkodowanego do zwiększenia szkody.

Odnosząc się do podstawowego zarzutu, a więc braku legitymacji czynnej powoda wskazać należy, że w ocenie Sądu Okręgowego, zarzut ten jest niezasadny. Potwierdzeniem istnienia zobowiązania, a więc także istnienia przedmiotu przelewu wierzytelności, jest umowa najmu z dnia 28 czerwca 2018 roku (k. 14 akt sprawy). Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do kwestionowania skuteczności tej umowy, w związku z czym zarzut podniesiony przez apelującego jest bezzasadny.

Jeśli chodzi o najbardziej rozbudowany zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. to należy wskazać, że jego skuteczne postawienie wymaga wykazania, że Sąd orzekający w I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko takie naruszenie bowiem może świadczyć o wadliwym dokonaniu przez Sąd oceny dowodów. Dla skuteczności zarzutu naruszenia regulacji art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza więc samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie konkretnych przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając.

Apelujący nie sprostał wskazanym wymaganiom. Nie przedstawił też przekonujących okoliczności, które wskazywałyby na nieprawidłową, dowolną czy też dokonaną wbrew zasadom orzekania, ocenę dowodów Sądu I instancji.

Jeżeli chodzi o podnoszony przez skarżącego w kolejnych zarzutach apelacyjnych, tożsamych w swojej istocie, zarzut braku skorzystania przez poszkodowanego z oferty najmu pojazdu zastępczego złożonej mu przez ubezpieczyciela, to Sąd Odwoławczy podziela stanowisko Sądu I instancji co do tego, że ubezpieczyciel nie złożył skutecznie poszkodowanemu takiej oferty. Co prawda oferta taka została przedstawiona, a poszkodowany nawet zastanawiał się nad skorzystaniem z niej, jednak ze względu na nieudzielenie informacji handlowej przez pozwanego ostatecznie poszkodowany skorzystał z usług prywatnego, zewnętrznego podmiotu. W tej sytuacji brak jest możliwości postawienia poszkodowanemu zarzutu przyczynienia się do szkody poprzez nieskorzystanie z oferty przedstawionej przez ubezpieczyciela.

W ocenie Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie sposób było również przypisać poszkodowanemu naruszenia ustawowego obowiązku minimalizacji szkody, skoro wymieniony wynajął pojazd klasy tożsamej klasy co pojazd uszkodzony, a stawka czynszu nie odbiegała od stawek rynkowych. Zdaniem Sądu Odwoławczego, już sama ta okoliczność podważa kolejne zarzuty skarżącego przyczynienia się przezeń do zwiększenia rozmiarów szkody.

Nie sposób także uznać – co wskazał już Sąd Rejonowy, a Sąd Okręgowy zdanie te podziela – że na poszkodowanym ciąży obowiązek wyboru najtańszej oferty dostępnej na rynku. Przypisanie poszkodowanemu naruszenia obowiązku współpracy z dłużnikiem w zakresie realizacji zobowiązania ma prawo bytu jedynie wówczas, gdy świadomie lub przez niedbalstwo wynajął on pojazd po wygórowanej stawce – i to na zakładzie ubezpieczeń ciąży obowiązek

wykazania takiego faktu, zgodnie z ogólną normą wyrażoną w art. 6 k.c. W niniejszej sprawie zakład ubezpieczeń temu obowiązkowi nie sprostał.

W tym stanie rzeczy, nie podzielając żadnego z zarzutów skarżącego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego w całości.

Sędzia Małgorzata Tomkiewicz sędzia Wiesław Kasprzyk sędzia (del.) Maciej Rzewuski

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

O., dnia 28 września 2020 roku

sędzia (del.) Maciej Rzewuski